ממכ סעיף ע : ד ב 'מיי פ"ה שם הלי ם סמג שם פוש"ע ה"ח סי' תמג סעיף ה: אלו עוברים (לקוון ווב.) דמותר ה נמויי שם הלכה כ: ו ד מיי׳ פ״ה מהלכות ז ה מיי' פ"י מהל' ע"ז

רבינו חננאל

למבור שלשים יום קודם לפסח: והלכתא לפסח: והלכתא נסתמא דסתני' ואם הרנו לפני ומנו מותר

בהנאתו אפ" לאחר ומן

איפורו:עבר זפנו אטור

בתנאתו אוקימנא בומן אימורו משש שעות

אימרו מסט שעה. ולמעלה.תנן סתמא כרב המקדש משש שעות ולמעלה [בחימין שנתן בדן מים] אפילו בהוםי קרדניהא שהן

חוקות ולא מחמעי היא

שאסיר ברנאה שנאסר לא יאכל חמק לא יהא בי היתר אכילה ומתוך דבריו שמענו דכל אימודא דלא כתיב בתו לא יאכל מותרים לא יאכל מותרים

בהנאה ופלינא דר'אבהו

ראסר כל חיכא רכתיב לא יאכל לא תאכל לא

בין כרגאה עד שיפרט לך הכתוב כדרך שפרם בנבלה לני אשר

בשעריך תתננה ואכלה

דברים ככתכן

במכירה ואטרינן לרי מאיר דאמר העכרי

יתנר דינם אחד הוא התורה התירה לך אמרי' מדאצפריך קרא למישרא נבלה בדנאה

מכלל דשאר איסורין שבתורה אכורין אפילו

דברים ככתבו בלומר לא איצמרודקרא [אלא] לפיפר מתנה בכרי יפנירה (דנה)

ג א מייי פינ שם פלכם רבי יהודה אומר כותח וכל מיני כותח. אור"י בשם ר"ת דר"י אתי כב"ה ואסר בכותח משום דשם בעליו עליו ויודעים לנכרי וא"ם אף לר"ת דמפרש בריש

> להשהות כותח בפסח : מו סתג לחיין קלע: דרכן קודם זמנו מותר בהגחה אף לאחר זמנו. וכגון שנפסל מלאכול לכלב דבענין אחר לא הוי שרי דומיא דפת שעיפשה בפ"ק (דף שו:): עבר זמנו אסור בהנאה פשיטא. רש"י ל"ג פשיטא דהא רבי יוסי הגלילי פליג ושרי חמץ בהנאה כל שבעה ואין לפרש פשיטא דאסור בהנאה מדיוקא דרישא "דדרך התנא בכמה מקומות לכפול את דבריו ועוד דלא משני שפיר ונראה דפריך פשיטא משום דתנא בפ"ק (דף יא:) דשורפין חמץ אלמא אסור בהנאה דלר' יוסי הגלילי א"ל לשורפו אלא ירילט לפני

כלבו או ימכרנו לנכרי : בדקדי דקשריף ליה ליתהני מיניה. משום דלר' יהודה דאמר המץ בשריפה אפרו מותר דתניא בפ' [ולקמן מו:] בתרא דתמורה (ד'לה.*)כל הנשרפין אפרן מותר וקס"ד בהדי דקשריף ליה ליתהכי מיניה אבל לרבכן דאין [ע"ם] הולין קיד: [ע"ם] מלותו בשריפה והוי מן הנקברים לימל במשמע וכן דאמרינן בפרק בתרא דתמורה אפרן אימא נכיק מא.] אסור ופשיטא לדידהו דבהדי דקשריף

ליה אסור ליהטת ממט: כר מקום בנאמר לא יאכל . וא"ת יהא נהנה מחמץ בפסח בכרת בן בתירא אופר כותח דהא כתיב כי כל אוכל חמץ ונכרתה וכי סימא אין הכי כמי א"כ לקמן (דף כג:) דבעי מאי איכא בין חזקיה לר' אבהו לימא דאיכא בינייהו הא ואור"י דלא יאכל ולא תאכל ילפינן מלא תאכלו אבל כי כל אוכל לא

ילפינן מלא תאכלו: ליכתוב רחמנה תתננה ואכלה ומכור. משמע דחי הוי כתב הכי לא הוה דרשינן אלא כר"מ וכן באיזהו נשך (ב"מ כא.) גבי נשך ותרבית והא דאמרי בקרושין אן המשין לקרשין: כסך ותרבית והת דחמרי' בקדוטין אמר חוקיה שנון לחמץ (ד' לנ:) ורכנן חי ס"ד כרבי יוסי שאמור ברנאה שנאמר הגלילי ליכתוב רחמנא מפני שיבה תקום והדרת תקום והדרת פני זקן היינו משום דלשון והדרת לא שייך אמפני ולשון פני לא שייך אתקום והגך קראי דאין להן הכרעה שאת ארור מחר משוקדים וקם (יומא ד' נב.) אין ענינם לכאן דהתם מלי קאי אדלעיל או אלתחת אבל הכא תרוייהו לא מלי קיימי אגר לחודיה או אנכרי לחודיה ובפ"ב דובחים (ד' כד.) פליגי תגאי גבי ולקח הכהן מדם החטאת באלבעו ונתן איכא דמוקי אלבעו

אלקיחה ולא' אנחינה משום דפשטיה דקרא קאי אלקיחה דלפניו ואיכא דמוקי לה אנתינה דלאחריו ולא אלקיחה משום דמשכחת בדוכתא אחרינא ולקחת מדם הפר ונחת של קרנות המזבח באלבעך דקאי אנבע אנתינה ואיכא דמוקי לה אתרוייהו משום דמבמע ליה אלקיחה כפשטא דקרא ואנתינה נמי כדמוכח בקרא אחרינא*): בשלמא לרבי מאיר. תימה לר"מ נמי יקשה דהא אינעריך

*) [וע"ע תוס' יותה לה: נכ: כ"מ שה. עיו כ. הולין קיד:]

ר' יהודה בן בתירא אומר כותח וכל מיני כותח אסור למכור שלשים יום קודם לפסח: ומותר בהנאה: פשימא לא צריכא שחרכו קודם זמנו וקמ"ל כדרבא (ל) דאמר רבא "הרכו קודם זמנו מותר בהנאה אפילו לאחר זמנו: עבר זמנו אסור בהנאתו: פשימא ילא צריכא לשעות דרבגן *דאמר רב גידל אמר רב חייא בר יוסף א"ר יותנן המקדש משש שעות ולמעלה אפילו בחיםי קורדניתא אין חוששין לקדושין: ולא יסיק בו תנור וכירים: פשימא לא צריכא (כ) לר'יהודה דאמר אין ביעור חמץ אלא שריפה סלקא דעתך אמינא הואיל ואמר ר' יהודה מצותו בשריפה בהדי דקא שריף ליה °ליתהני מיניה קמ"ל: אמר חוקיה 'מנין לחמץ בפסח שאסור בהנאה שנאמר "לא יאבל חמץ לא יהא בו היתר אכילה שמח כגון שנפלו עליהן מים אסור :

טעמא דכתב רחמנא לא יאכל חמץ הא לא כתב לא יאכל הוה אמינא איסור אכילה משמע איסור הנאה לא משמע ופליגא דר׳ אבהו *רא"ר אבהו יכל מקום שנאמר לא יאכל לא תאכל לא תאכלו אחד איסור אכילה

תאכלו כל נבלה לגר אשר בשעריך תתננה ואכלה או מכור לנכרי וגו' אין לי אלא לגר בנתינה ולנכרי במבירה לגר במכירה מנין ת"ל לגר אשר בשעריך תתנגה או מכור לנכרי בנתינה מנין תלמוד לומר תתנגה ואכלה או מכור לנכרי נמצאת אומר אחד גר ואחר נכרי בין במכירה בין בנתינה דברי ר' מאיר "ר' יהודה אומר הדברים ככתבן לגר בנתינה ולנכרי במכירה מאי מעמא דרבי יהודה אי סלקא דעתך כדאמר ר' מאיר ליכתוב רחמנא לגר אשר בשעריך תתננה ואכלה ומכור או למה לי שמע מינה לדברים ככתבן ור' מאיר או להקרים נתינה דגר למכירה דנכרי ורבי יהודה הא לא *צריך קרא כיון דגר אתה מצווה להחיותו ונכרי אי אתה מצווה להחיותו לא צריך קרא סברא הוא בשלמא לר' מאיר דאמר אחד גר ואחד נכרי בין במכירה בין בנתינה מדאיצמריך קרא למישרא נבילה בהנאה הא כל איסורין שבתורה אסורין בין באכילה בין בהנאה אלא לרבי יהודה דאמר לדברים ככתבן הוא דאתא הא

כל איסורים שבתורה מנא ליה דאסורין בהנאה נפקא ליה °מלכלב תשליכון אותו כני שבתורה דכתים כהו לא תאכל כי

ר' יכודה אומר כוסם. נותנין בו פירורי לחם ואסור משום חמץ: שלשים יום . דם"ל כב"ש וזה אינו נאכל מהר שאין אוכלין אותו אלא שהוא כותח של פלוני ויסברו שמכרו בפסח ש" נכרי אי נמי יסברו מטבילין בו והני שלשים יום משעה שחל עליו חובת ביעור מששואלין שבפסה מכרו ישראל לנכרי ולכן אוסר ר' יהודה למכור כותח בהלכות הפסח: ומוסר בהנאתו . קס"ד אשעה שמותר לאכול קאי: תורה אור פשישל. דהל למרת מאכיל ומוכר

היינו הנאה: לם לריכם כו'. והאי מותר הלחחר זמן קחי וכגון שחרכו באור יפה קודם זמנו שבטל טעמו ומראיתו: עבר(ג)זמנו אסור בהנאה לשעות דרבנן ה"ג ולא גרסי' פשיטא דהא אפי' בפסח אינטריך לאשמעי' דהא איכא רבי יוסי הגלילי דשרי בהנאה כל שבעה לקמן: לשעום לשיל ז. דרבנן . כלומר האי זמנו זמן אכילתו משמע ואפילו שעה ששית שאין איסורו אלא מדרבגן הוי אסור אף בהנחה: משם שעום . על כרחך מתחלת שם משמע דאי להחר שש דאסור מדאורייתא מאי אתא לאשמעינן פשיטא דאין מקדשין בחיסורי הנחה: סיפי קורדניסם קשות הן ואפ"ה אם באו לחשש חמן " פשימא. דהא אמרת אסור בהנאתו: לם ימכל . מדקרינא לא *יאכל משמע יאכל לא יהא בו היתר המביא לידי שום אכילה וסתם הנאות לידי אכילה הם באות שלוקח בדמים דבר מאכל: עד שיפרוע לך הכסוב כו . היחר

ואחד איסור הגאה ("משמע) עד שיפרט לך הנאה כדרך שפרט לך בנבלה שלא הבתוב בדרך שפרט לך בגבילה "דתניא "לאזמיסהיה כתוב בהאלא לא מאכלו והולרך פ"ז כ יד להתירה בהנאה כדכתיב או מכור לנכרי לגר בנתינה לנכרי במכירה לא גרסינן אלא ה"ג כדרך שפרש לך בנבלה דתניא וכו' : פ"ל לגר פסננה ומכלה מו מכור. דרוש ליה חגר וכן גבי לנכרי נמי דרוש תחננה ואכלה או מכור לנכרי : דברים ככסבן . כך מלותה לא יתננה לנכרי ולא ימכרנה לגר: או. לשון חילוק שס[לקמן כג:]

וחי כר' מחיר קחמר קרא דתרוייהו אגר ותרוייהו אנכרי לא נכתוב או: להקדים נסינה דגר למכירה דנכרי . חם יש גר ליתנה לו נתינתו קודמת למכירתה לנכרי והאי גר בגר תושב קאמר שקיבל עליו שלא לעבוד עכו"ם וחוכל נכלות: גר אתה מלווה להסיותו . דכתיב (ויקרא כה) גר ותושב וחי שמך: סברם הים .

מסברא אנו יודעין שנתינה לגר -קודמת דחיות הגר מלוה אבל מכירה לנכרי מאי מלוה איכא ואינטריך קרא לנכרי מחי מנותרו במתנה לנכרי (ה) נצ'ברנכ לחלק ולאסור ליתן במתנה לנכרי (ה) נצ'ברנכ ולמכור נבלה לגר: בשלמת.לר' חבהו אליבא דר"מ מלי למילף מדאילטריך

קרא למישרי נכלה הא כל איסורין הכא אי לא הדר פריט בהו היתרא אסורין הן באכילה ובהנאה: 266.

לר' אבחו אליבא דרבי יהודה מנא ליה דילמא האי פרט דנכלה לאו למשרייה בהנאה אתא דלא אילטריך אלא להחמיר ולומר דלנכרי במכירה ולגר בנתינה דאי לא כתביה הוה אמינא כל הנאות מותרות בה: נפקם ליה . לרבי אבהו ואליבא דרבי יהודה

מדכתב בטרפה לא תאכלו ומיטט בה לכלב משליכון אותו: גם ליההי

לאקדומי נסינה דגר וסי' ר"י דודאי אי לא הוה כתב קרא כל פיקר הוה ידעינן מסברא לאקדומי אבל השתא דכתב ה' פיא חד"ם נסינה תתננה ואכלה ומכור אי לא הוה כתב או ה"א דאתא למידרש שאין לריך להקדים ולריך ליכתב נמי גר ונכרי דאי לא הוה פנר זמע ופי כתב אלא גר הוה אמינא דהתא למעוטי נתינה דנכרי ואי הוה כתוב נכרי לחודיה הוה אמינא דאתא למעוטי מכירה דגר:

וליפרים עליה . ישיין להדי ניה ע ב' ילים : נה"י הפנידה נדנה. תפוד היא דאת שארק שבתור בנא לות האפורי בדנאה ואפרען פהאי קרא נפקא לוה ומפר מפרה מיפה לא תאכלו לכלב תשלופון אותי ורויקונן. אותי אתה מפויך, לכלב פון יוד בורר זו בדנאה שחדי

לועיי בהוס׳ ם איבעים

הגהות חרכו קודם

> נליון העים